

TEN ROOMS OF THE MIND

INTUITION

Anticipation

GILLETTE-INTUÍCIÓ

Előrelátás

AZ ELME TÍZ SZOBÁJA

Van egy ház, amelyben mindannyian lakunk, anélkül hogy valaha is választottuk volna.

Nincs címe. Egyetlen térképen sem szerepel. Mégis jobban ismerjük bármely helynél, ahol valaha igazán éltünk. Odabent tíz ajtó van.

Némelyiket minden nap kinyitjuk, észre sem véve.

Másokat zárva tartunk, és úgy teszünk, mintha semmi közünk nem volna hozzájuk.

Aztán vannak szobák, amelyeket nem mi építettünk, mégis valahogy ugyanúgy magunkban hordozzuk őket. Ez nem elmélet.

Nem egy pszichológiai kézikönyv, amely a polcon porosodik.

Egy férfi beszámolója, aki egyenként végigjárta ezt a tíz szobát, gyakran anélkül, hogy tudta volna, hol van, és aki most, néhány évvel többel a vállán, megpróbálja pontosan úgy leírni őket, ahogyan megélte.

Tíz ajtó.

Mindent kinyitottam.

Némelyiket kíváncsian.

Némelyiket vonakodva.

Némelyiket csak akkor, amikor már túl késő volt visszafordulni.

Ha ezek a szobák ismerősnek tűnnek, nem azért van, mert az én történetemet mesélik el.

Hanem azért, mert valahol mélyen a tiédet is elmesélik.

Ferdinando

INTUÍCIÓ – Előrelátás

A nők – az elsők, az egyetlenek – mindig megkérdezték tőlem:

„Honnan tudtad?”

A válasz mindig zavarba hozott.

Mert az igazság az, hogy nem tudtam.

Láttam.

Egy pillanatra.

Mint villámot egy hegy mögött.

Az intuíció valaminek a korai megérkezése, amit az ész csak jóval később ért meg.

Egy ablak, amely kinyílik és becsukódik, mielőtt időd volna kihajolni rajta.

Sokan azt hiszik, ajándék.

Én azt hiszem, a hallgatás egy formája.

Talán a legritkább.

Mert csendet kíván, még önmagadban is.

A világ szüntelenül beszél.

Az emberek szüntelenül beszélnek.

Még a csend is beszél.

Az intuíció akkor születik, amikor megtanuljuk meghallani, amit mások figyelmen kívül hagynak.

Egy hangnem változását.

Egy elmaradt pillantást.

Egy habozást.

Egy jelenlétet, amely színt vált.

Egy igazságot, amely rejtőzni próbál.

Az intuíció nem a természetfelettit látja.

Azt látja, ami már ott van.

Mindenki más előtt.

Ezért gyakran kényelmetlen.

Akkor érkezik, amikor még mindenki az ellenkezőjéről van meggyőződve.

És senki sem bocsátja meg annak, akinek túl korán van igaza.

De ne tévesszük össze az intuíciót az előérzettel.

Az intuíció mellettünk jár.

Az előérzetek fölöttünk vonulnak el.

Az egyik a hallgatásból születik.

A többiek engedélykérés nélkül érkeznek.

Az egyik a tiéd.

A másik átvonul rajtad.

És gyakran nem lehet uralni.

Ferdinando